

Р Е Ш Е Н И Е

№ 375

гр. София, 01 юли 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на четиринадесети юни две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ВИОЛЕТА МАГДАЛИНЧЕВА

при участието на секретаря Елеонора Михайлова и в присъствието на прокурора АТАНАС ГЕБРЕВ, след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ наказателно дело № 473 по описа за 2024 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по протест на прокурор от Апелативна прокуратура – София, против въззивна присъда № 5/16.02.2024 г., постановена по внохд № 515/2023 г. по описа на Апелативен съд – София.

В протеста са наведени касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. В допълнението е посочено, че при постановяване на атакувания съдебен акт, въззивният съд неоснователно е изложил доводи, опровергаващи пряката доказателствена сила на показанията на св.В. В., дадени на досъдебното производство и ги е изключил от доказателствената съвкупност, въпреки че не са били налице предпоставките за приложението на чл.281, ал.8 вр. с ал.4 от НПК. Твърди се, че въпреки забраната, въведена с последното изменение на чл.118, ал.2 от НПК, показанията на полицейския служител - св.Т. Н. във връзка с проведената от него оперативно-издирвателна дейност по отношение на групата, включително и относно взаимодействието на подсъдимия с останалите участници, до провеждането на самата беседа, не следвало да се изключват от доказателствения материал. Представителят на държавното обвинение счита, че неоснователното игнориране на горепосочените преки гласни доказателства и неубедителното им анализиране във връзка с останалите доказателствени източници не е дало възможност въззивният състав да изгради вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на чл.14 от НПК, което представлявало съществено процесуално нарушение. Неправилната оценка на установените факти довела до нарушение на закона, изразяващо се в признаването на подсъдимия за невиновен, въпреки че по категоричен начин се установявала съставомерността на деянието, за което Ц. е обвинен. Претендира да се отмени оправдателната присъда и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебно заседание прокурорът от Върховна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения и пледира той да се уважи, като се

отмени постановената оправдателна присъда и делото се върне за ново разглеждане.

Подсъдимият Е. Ц. и защитникът адв. Н. Д. считат, че протестът е неоснователен и молят да се остави в сила въззивната оправдателна присъда.

Касационният протест е подаден в предвидения в чл.350, ал.2 от НПК срок, от процесуално легитимирана страна, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което е допустим, но разгледан по същество е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

С присъда № 46005/10.11.2022 г. по нохд № 3386/2019 г. по описа на Специализирания наказателен съд (закрит) подсъдимият Е. П. Ц. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал.3, т.2, вр. с ал.2 от НК, с останали участници - И. М. Г., Л. А. А. и С. Б. В., (за които наказателното производство е прекратено, поради сключени споразумения с прокуратурата) и при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на една година лишаване от свобода, което наказание на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпълнение с изпитателен срок от три години. С присъдата подсъдимите П. Б. и И. Е. са признати за невинни и на основание чл.304 от НПК са оправдани по повдигнатото им обвинение по чл. 321, ал.3, т.2, вр. с ал.2 от НК. В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разnosки, възлизаци в размер на 610,50 лв.

По протест на прокурор от Софийска градска прокуратура по отношение оправдаването на Б. и Е. и жалба на защитника на подсъдимия Ц. – адв. Д. е образувано внохд № 515/2023 г. по описа на Апелативен съд – София. С постановената по делото въззивна присъда, на основание чл.336, ал.1, т.3 от НПК първоинстанционната осъдителна присъда е отменена в частта, с която подсъдимият Е. Ц. е признат за виновен, като той е признат за невинен в периода от неустановена дата на месец януари 2017 г. до 27.02.2018 г. в гр. София и страната да е участвал в организирана престъпна група от четири лица – заедно с И. Г., Л. А. и С. В., като групата е създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл.321, ал.3, т.2, вр. с ал.2 от НК. Първоинстанционната присъда е отменена и в частта относно разnosките, като на основание чл.190, ал.1 от НПК е постановено те да останат за сметка на държавата. В останалата част – по отношение на подсъдимите П. Б. и И. Е. първоинстанционната оправдателна присъда е потвърдена.

Посоченото процесуално развитие на делото предопределя пределите на настоящата проверка, която следва да се осъществи единствено по отношение постановената въззивна оправдателна присъда спрямо подсъдимия Е. Ц. и то само във връзка с наведените в протеста доводи, в подкрепа на заявените касационни основания.

По делото не е спорно, че единствените доказателствени източници, които уличават подсъдимия Е. Ц. относно вмененото му във вина участие в настоящата организирана престъпна група, създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК, се явяват показанията на св. В. В., дадени на досъдебното производство, по реда на чл.223 от НПК и на оперативния работник – св. Т. Н. пред първоинстанционния съд на 20.02.2020 г. При неуспешния опит в продължение на няколко месеца св. В. да бъде открит и при представените официални данни, че той е напуснал територията на страната за неопределено време, с основание е отменено първоначално допуснатото

извършване на неговия повторен разпит. Това е наложило заявеното от всеки един от горепосочените двамата свидетели в различните фази на процеса да е подробно анализирано от страна на въззивния съд. Следствие обстояния и задълбочен анализ на показанията на св. В. В. ясно е обективизирана волята на контролирания съд относно неубедителността на заявеното от него, че бил „чувал“, че „Е. продава „трева“ и кокаин“, без да е отразена каквото и да било конкретика относно вида и броя на твърденията за осъществени сделки, с кои лица, кога, къде и за кой период от време. Не е останало извън вниманието на въззивния съд, че макар горните обстоятелства да са заявени от свидетеля на досъдебното производство, пред съдия на 23.06.2017 г., но в момент, когато самият В. е бил фактически задържан като обвиняем по друго наказателно производство („за участие в група за лихварство“), т.е. в известна степен той е бил поставен в условията на зависимост от разследващите и то след като първоначално е направил изявлението по време на проведената беседа точно с оперативния работник Т. Н. Показанията са надлежно приобщени към доказателствения материал на основание чл.281, ал.1, т.2 от НПК близо три години по-късно, в хода на съдебното следствие, след като свидетелят е заявил, че нищо не си спомня. Същевременно следва да се отбележи, че в показанията си като свидетел самият полицейски служител е заявил, че през инкриминирания период, по време на осъществените от него наблюдения спрямо подсъдимия, не е установил негово незаконно поведение при изпълнение на трудовите му задължения като работник в процесната автомивка в кв. „Горна баня“, изразяващо се в получаване или предаване на наркотични вещества. При периодичните наблюдения служителят на БОП е забелязал единствено предаването от С. В. на Ц. на пари, но не е сигурен дали те са от продажба на наркотици или са някакъв „по-стар дълг“. При тези констатации няма как да се възприеме за основателно заявеното в протеста, че показанията на св.В., дадени на досъдебното производство и показанията на св. Н. – по отношение извършеното от него наблюдение във връзка с дейността на групата, са изключени от доказателствената съвкупност. В този смисъл в атакувания от представителя на държавното обвинение съдебен акт не се разкриват пропуски или нарушения, които да ограничават процесуалните права на прокурора. Действително въззивният съд се е отнесъл с недоверие към посочените обстоятелства, но това не е в нарушение на неговото процесуално задължение, а приложеният подход при обсъждането им не търпи упрек, поради което въззивната присъда не страда от заявените в протеста пороци от процесуален характер. На тази основа правните изводи на съда, че възприетите в подкрепа на обвинителната теза доказателства, изведени от показанията на един многократно осъждан свидетел, който е бил и фактически задържан към този момент и на полицейския служител, наблюдавал „взаимодействието“ на подсъдимия с останалите участници в групата до провеждането на беседата с него не само не са направени произволно, но не създават сигурна и достатъчна база за постановяване на осъдителна присъда, според изискванията на чл.303, ал.2 от НПК. Тъй като изложената фактология в обвинителния акт е останала доказателствено необезпечена, правилно въззивния съд е отменил първоинстанционната осъдителна присъда и е признал подсъдимия за невинен по повдигнатото му обвинение.

С изключение на твърденията, че от горните доказателствени източници биха могли да се направят изводи за доказаност на обвинението, по което подсъдимият е признат за невинен, в протеста не се съдържат други аргументи за неправилно приложение на материалния закон. Това налага настоящият състав да обобщи, че при отсъствието на процесуални нарушения при установяване на относимите за предмета на доказване факти и обстоятелства и при анализа на

доказателствените източници, от които същите са изведени, в случая не са установява наличието и на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НК.

По изложените съображения настоящият състав намира, че протестът се явява неоснователен, поради което въззивната присъда следва да се остави в сила. Ето защо и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивна присъда № 5/16.02.2024 г., постановена по внохд № 515/2023 г. по описа на Апелативен съд – София.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: